

РЕШЕНИЕ

№ 11903

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 17.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11977** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. В. Ц., гражданин на Руската федерация срещу Решение №11857/14.11.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Излагат се доводи, че административният орган не е преценил всички относими факти, свързани с личното положение на молителя и с държавата му на произход. Органът не е съобразил основателният му страх от преследване, предвид принадлежността му към вероизповеданието „Свидетели на Й.“. Независимо, че ДАБ приема за общоизвестна информацията за съществуващите проблеми на членовете на „Свидетели на Й.“ в Руската федерация, органът превратно и едностранчиво, според жалбоподателя възприема и тълкува фактите от изложената бежанска история и приема за неоснователни опасенията му за преследване и страх от задържане и репресии в страната му на произход. Цитирани са решения на Европейския съд по правата на човека във връзка с дейността на „Свидетели на Й.“ в Русия, където е призната за екстремистка организация и е иззето имуществото на църквата в полза на държавата. Заявява по отношение на липсата на документи, удостоверяващи

религиозната му принадлежност, че вероизповеданието не съставлява обстоятелство, подлежащо на регистрация или документиране в Руската федерация. Представя Свидетелство от 04.10.2009г., издадено от Естонската църква на „Свидетели на Й.“, удостоверяващо принадлежността му и кръщението му в религията. Представя и снимки от участието си в сбирки на религиозната общност в Република България. Забраната да изявява религиозните си пристрастия, обявени за екстремистки в държавата му на произход, според жалбоподателя му създава основателни опасения от възможността да бъде преследван в Руската федерация. Жалбоподателят също заявява страх, че ще бъде мобилизиран и въвлечен да изпълнява военни действия, предвид Указ от 21.09.2022г. на Президента на Руската федерация за обявяване на частична мобилизация. Участието във всякакви военни действия противоречи на религиозните му разбирания като част от вероизповеданието „Свидетели на Й.“.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият е редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Л. – назначен за служебен защитник по реда на Закона за правната помощ. Поддържа жалбата, моли оспореният акт да се отмени, представя писмени бележки.

Ответникът - Председателят на ДАБ, представлява се от юрк. К., оспорва жалбата. Представя актуална справка за положението в Руската федерация. Моли да бъде потвърден оспорения административен акт, тъй като лицето не отговаря на условията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Прокурор К. от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ц. А. В., гражданин на Руската федерация е напуснал страната си по произход през месец декември 2021г. или януари 2022г., като е влязъл легално в Република България, с открита виза за три години. Мотивира молбата си за закрила с проблеми, които имал, свързани с религиозната му принадлежност. Принадлежал към „Свидетели на Й.“, като е станал член на тази религиозна общност, когато бил на 19 години. Преди това не е изповядвал никаква религия. Това, което споделя е, че между учениците на И. Х., които са привърженици на тази религиозна общност има любов, вече 25 години я вижда. Когато те споменават името на Б., споменават Й. винаги и се представят при запознанство като членове на тази религиозна общност. Лично не е имал проблеми с религиозната си принадлежност, защото е напуснал страната си навреме. Ако е останал в РФ, най-вероятно е щял да бъде вкаран в затвора. Не са му издавани документи, че е член. В България твърди, че ходи на религиозни срещи в [населено място], твърди, че на телефона си има снимка от зала в РФ, където са се провеждали такива срещи. Посещавал е такива нелегални религиозни сбирки, които са се провеждали на спирка на метрото К. в М.. Имало е и зала до спирка на метрото Авиомоторная. За религията си разказва по време на проведеното интервю, че при Свидетелите на Й. има по-малко забрани, отколкото другите религии, те се придържат само към Б.. В Република България е отдавна, стоял е няколко месеца, след което е

ходил в Турция, където има къща. С българския клон на Свидетели на Й. се е свързал преди около 5 години. Живял в [населено място] до началото на войната в У., там сега живеят майка му брат му, леля му, нейната дъщеря и зет й, които също са членове на Свидетели на Й.. Преди около 7 години е закупил къща в [населено място], Република България. Като втора причина за напускането на Русия посочва, че не поддържа П., който е започнал война с У. и ако това се узнае би бил в опасност. Основната причина да напусна страната си е, че там няма религиозна свобода.

Посочва, че не е бил член на политическа партия, живял е спокойно и е изповядвал религията си до началото на войната с У.. Напуснал е точно преди началото на войната с У., защото не е имало смисъл да остава, тъй като е разбрал, че положението с религията се влошава. Не е подал по-рано молба за международна закрила в България, тъй като първоначално не е имало гонения, но след това станало опасно. Започнала войната и можело да бъде пратен в армията. Роднините му, които са също членове на тази религиозна общност не са напускали страната си, тъй като нямат финансови средства. Обяснява, че на него му е провървяло и не е бил нито задържан, нито арестуван, тъй като големите преследвания започнали след началото на войната в У..

С оспореното в настоящото производство Решение №11857/14.11.2024г. Председателят на ДАБ - МС, на основание чл. 75 , ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Ц. А. В.. Приел е, че относимите към молбата за международна закрила представени факти, касаят твърденията на търсещият закрила, свързани с опасенията му от преследване във връзка с неговата религиозна принадлежност и в допълнение излага опасения относно възможна негова мобилизация като военнослужещ, както и принципно несъгласие с политиката на президента П.. Молбата му е квалифицирана като неоснователна, като е прието, че молителят не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване. Според административния орган по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. По отношение на религиозната му принадлежност и направените общи изявления относно наличието на проблеми, които Свидетелите на Й. имат в Русия е цитиран §70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992г., според който самата принадлежност към определена етническа общност обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. Според оспореният административен акт, от събраните в хода на административното производство доказателства става ясно, че руският гражданин не е имал персонални проблеми от религиозен характер. Представените по време на интервюто познания във връзка с религиозните схващания на членовете на общността на Свидетелите на Й. звучат лаконично и повърхностно. Молителят е живял в държавата си на произход без никакви проблеми с властите, като по собствено желание, легално с тригодишна виза е дошъл в Република България, като си е закупил къща, на името на притежаваната от

него фирма.

Не са констатирани и основания за предоставяне на международна закрила на гражданина на руската федерация. Той не е предоставил нито един документ, доказващ религиозната му принадлежност. Въпросната религиозна организация е обявена и за незаконна в Русия през 2017г., но нито спрямо него, нито срещу семейството му, за което също твърди, че изповядва тези религиозни убеждения, са били предприемани никакви действия от страна на руската държава и власти. Заключение на органа е, че към конкретния момент 2021г. – 2022г. той е взел решение да напусне русия без определена конкретна причина. Изразеното му нежелание да бъде мобилизиран, както и наличието на мнение против войната в У., според председателя на ДАБ също не е основание да се приеме, че кандидатът е бил подложен на преследване. В решението е обсъдена справка №МД-02-28/24.10.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, където се съдържа информация за правилата за набирането на войници за наборна служба. Според справката има редица данни, че в У. се сражават професионални и договорни войници, заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и мъже вербувани от самопровъзгласилите си Донецка и Л. народни републики, както и че руските военни служби засилили усилията си за привличане на професионални войници. В случая не се установява, спрямо кандидата да е налице държавен интерес във връзка с негово евентуално мобилизиране, не се установява той да е мобилизиран, издирван, да е получавал покани или повиквателни, включително и след като е напуснал пределите на Русия.

На следващо място, в решението е прието, че за молителя не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, не е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусна страната си на произход и реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване. Съобразена е от административния орган разпоредбата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, като е разгледана във връзка с тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г.

В хода на делото са представени доказателства от адв. Л. – статия от Интернет за случай на пребити членове на Свидетели на Й. в Русия от 17.02.2020г.; Доклад от мониторинг на изпълнението на решения на ЕСПЧ във връзка с забраната на дейността на Свидетели на Й.; Свидетелство на Ц. А. В. за кръщение в Свидетели на Й., издадено на 04.10.2009г. в Т..

Ответникът представя актуална към 08.04.2024г. справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ информация за Свидетели на Й. и отношението на официалните власти към членовете ѝ в Русия. От справката става ясно, че Свидетели на Й. присъстват в Русия от 1891г. били са забранени скоро след руската революция през 1917г. и преследвани в С. съюз. През 1992г. Министерството на правосъдието на Руската федерация официално регистрира Устава на Административния център на регионалната религиозна организация на Свидетелите на Й.. По закон, в Русия

държавни служители могат да забранят дейността на религиозна организация за нарушаване на обществения ред или участие в „екстремистка дейност“. В. съд е забранил дейностите на няколко религиозни организации на основание „екстремизъм и „тероризъм“, включително Свидетелите на Й. през 2017г“. В годишния доклад за 2022г. се посочва, че русия продължава да води „сурова, безмилостна кампания на тормоз“, има 93 наказателни присъди, предимно по дела, заведени през предходните години, както и 39 нови случая, включващи 101 обвиняеми, 60 лица държани в предварителен арест, шест случая на изтезания от полицията и 239 домашни обиски в 52 места. В доклада се посочва, че 643 Свидетели на Й. са били подложени на наказателно преследване. През юни 2022г. Европейският съд по правата на човека е заключил, че русия е нарушила правата на Свидетелите на Й. и е наредил правителството да плати имуществени щети. До края на годината повече от 100 свидетели на Й. са останали в руските арести. По данни на Р. на 30.01.2024г. руски съд е осъдил четирима свидетели на Й. на по седем години затвор, след като ги е признал за виновни в координиране на екстремистки дейности, според говорител на религиозната група. Около 790 членове на групата са криминално обвинени или са разследвани за своята вяра, като 147 са осъдени през 2023г.

В Справка от 27.11.24г. на лист 121 от делото горната информация е потвърдена и допълнена. Цитирани са решения на ЕСПЧ срещу Русия за нарушение на чл.9 – свобода на мисълта, съвестта и религията и чл.11 – свобода на събранията и сдруженията, както и чл.6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи – право на справедлив съдебен процес в разумен срок. На въпроса „Наистина ли Свидетелите на Й. са забранени в Русия?“ е даден отговор, че не са. Според изявлението на правителството на руската федерация „решението на върховния съд на РФ от 20.04.2017г. и решението на апелативния състав на Върховния съд на РФ от 17.07.2017г. не оценяват религиозните учения на Свидетелите на Й. и не съдържат ограничения или забрани за индивидуално изповядване на горните учения“... На 28.10.2021г. Пленумът на Върховния съд на Руската федерация постановява, че богослуженията на Свидетелите на Й., съвместното им провеждане на ритуали и церемонии сами по себе си не представляват престъпление по чл.282.2 от Наказателния кодекс на РФ, въпреки ликвидацията на техните юридически лица. Съдът през 2017г. забранява дейността на 396 регистрирани и действащи тогава организации на Свидетели на Й.. Това решение е обжалвано пред ЕСПЧ. Разрешено е да се практикува религията в Русия, без образуване на юридическо лице, Свидетелите на Й. живеят в Русия повече от сто години и през по-голямата част от това време практикуват вярата си без онези организации, които се появяват в края на 90-те години на миналия век, съгласно закона „За свободата на съвестта“. Наличието или отсъствието на такива организации не означава забрана на цели религии и със сигурност не дава основание за наказателно преследване на граждани за техните убеждения. В материал на „К.. Реалии“ от 16.11.2021г. се посочва, че пленумът на върховния съд на русия приема резолюция, според която Свидетелите на Й. вече не могат да бъдат преследвани за мирни събрания, ако вярващите не се опитат да възобновят дейността на религиозната организация, призната за екстремистка и забранена в Русия. Според разясненията на пленума, когато дадена организация бъде призната за екстремистка, „последващи действия на лица..., изразяващи се единствено в упражняване правото им на свобода

на съвестта и свобода на религията, включително чрез индивидуално или съвместно изповядване на религия, извършване на богослужения или други религиозни обреди и церемонии ... не съставляват състав на престъпление“. Резолюция №32 е приета след указания на руския президент В. П., който на заседание на Съвета за развитие на гражданското общество и правата на човека нарича глупост преследването на Свидетелите на Й. в Русия и възлага на Върховния съд да обобщи съдебната практика по този въпрос и да изготви разяснения по нея. Съдилищата от по-долни инстанции са длъжни да вземат предвид това решение при разглеждане на наказателни дела по наказателни членове за екстремизъм срещу вярващи, включително вече постановени присъди, които се обжалват пред апелативна или касационна инстанция.

Допълнително е представена от ответника и справка вх. № МД-02-28/24.10.24г. относно общото положение в Руската федерация, характер и особености на военната служба в Русия, информация за призовки за явяване за запас и мобилизация в Руската федерация, отклоняване от запас и мобилизация, съществуват ли данни за руски граждани, отклонили се от запас и мобилизация на които да са повдигнати обвинения и е потърсена наказателна отговорност по НК. Относно въпроса, валидна ли е информацията по-горе, е представена справка вх. № МД-02-54/23.01.2025г., която частично я преповтаря.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в

подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" е дефинирано в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от с.з., като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали то води до нарушаване на основни права на човека, както и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо него да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самият той не е заявил конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Молителят изрично не е заявил, че спрямо него, държавата му на пребиваване или друг недържавен субект на когото държавата не може или не желае да противодейства е предприел някакви действия, които да са релевантни на преследване. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството му. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за нежеланието си да се завърне в страната си на произход, след като напълно легално я е напуснал през 2021г., че там има преследвания срещу членовете на религиозната организация Свидетели на Й., а той твърди че е един от тях от вече 25 години.

След като се запозна с отговорите, дадени от молителя на зададените по време на проведеното с него в ДАБ интервю, съдът намира за правилни изводите на административния орган, че познанията на г-н Ц. за вярванията на Свидетели на Й. са лаконични и повърхностни, което действително поставя под съмнение заявената от него бежанска история. Той никъде не твърди и няма данни за насочено лично срещу него преследване, нито срещу членове на неговото семейство, които също, според думите му изповядват религиозното учение на Свидетели на Й.. Никой от тях не е бил подложен на някакъв вид репресия от страна на официалните власти в Русия. Твърди, че е посещавал сбирки на организацията в М., но познанията му за вярванията, религиозните ритуали и забрани на Свидетелите на Й. са твърде общи, не е словоохотлив и склонен на подробни разяснения пред интервюиращия, което предвид изложеното в горесцитираната справка на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ за промяната в наказателната политика на руските власти след осъдителните решения на ЕСПЧ, води до обоснован извод за липса на „личен елемент“ по смисъла на §70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН през 1992г. Така например: „Тяхното учение е основано на Б.“ е всичко, което е казал за същността на учението на Свидетели на Й., като на въпрос: „Има ли неща, които вашата религия забранява?“ отговаря: „Това, което обичайно в християнството е забранено, е забранено и за нас“. Последното твърдение не отговаря на информацията за учението, съдържаща се в справките на ДАБ, а изречението „те ме привлякоха с това, че те като споменават името на Б., споменават името Й.“ е нелогично и показва непознаване на значението на името Й. – староеврейското име на Б. (Я., Яве). Следва да се отбележи, че в представеното Свидетелство от адв. Л., издадено през 2009г. в [населено място] името не съответства напълно на това на жалбоподателя и не е ясно кои са лицата, положили подписите в него, както и в какво качество са го подписали. Твърди се от процесуалният представител, че документът представлява удостоверение за преминат религиозен курс на тази деноминация, но самото обучение във религиозните вярвания на Свидетели на Й. не причислява автоматично молителя към групата на наказателно преследвани лица за екстремистки действия и тероризъм по руския наказателен кодекс.

На следващо място, правилно е прието, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Няма основания да се

приеме, че жалбоподателят е напуснал Русия, поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил. Напуснал е страната си по произход легално, с тригодишна виза за България, като в обл. Д. си е закупил къща на името на регистрирано търговски дружество, посещавал е през последните години и Република Турция, където също притежава имот. В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в Руската федерация, която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетата по делото справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален свидетелстващ документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят.

С оглед изложеното като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Ц., гражданин на Руската федерация срещу Решение №11857/14.11.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на

страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: